

FİGEN ŞAKACI • Pala Hayriye

FIGEN ŞAKACI 1971 İstanbul doğumlu. İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi mezunu. 1989 yılında gazeteciliğe başladı, çeşitli gazete ve dergilerde muhabirlik, köşe yazarlığı yaptı. İş Bankası Kültür Yayınları'ndan *Her Doğum Bir Mucizedir* ve *Mizah Zekânın Zekatıdır* adlı iki nehir söyleşi kitabı yayımlandı. Üçleme olarak tasarladığı roman serisinin ilk kitabı *Bitirgen* 2011'de Everest Yayınları'ndan çıktı.

İletişim Yayınları 1983 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 298

ISBN-13: 978-975-05-1271-1

© 2014 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2014, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Suat Aysu

KAPAK FOTOĞRAFI Felicia Simion, "Chasing Pavements"

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Birhan Koçak

BASKI ve *CILT* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

FİGEN ŞAKACI

Pala Hayriye

Kucağına bir kuş gibi düştüğüm Sevda'ya...

Sefer...

Hamım ben daha; dalıma yabancı, ağacıma küs, köküne çekingen. Düşme korkusundan olgunlaşmaya meyletmeyen... Ham kalmaya söz vermek üzere çıkıyorum, beni on sekiz yaşına kadar besleyen evimden. Sabah alacasında kış daha fena, sokak inadına تنها... Ayak seslerimden ürkererek yürüyorum. Namaza giden sakallı adamların bir adım arkasından, seke seke geçmeye çalışıyorum başka bir hayata. Atladığım her kaldırım, her tümsek, girdiğim her sokak üstüme devrilecekmiş gibi dayanıyor. Kaşkolumdan nefesim tütüyor. Ağzım burnum kapalı, gözlerim yeni bir güne açık. Beni neler bekliyor, nerede bekliyor yeni bir hayat, bilmiyorum.

Bilerek çıkmadım ki bu yola, kapıyı çocukluğumun yüzüne çarpıp kaçtım. Son bir kez baktım arkama. Şuraya apartmanın hemen önüne çöpleri toplamak için bir kulübe yapmışlardı. On üç yaşında falandım. Okuldan top sürüyerek döndüğüm bir akşam vakti, o kulübeden “şışt şışt” diye bir ses duymuştum. Testereyle karanlığı kesmeye çalışan adam yanına çağırıyordu beni. Çakıp sönen kedi gözlerine doğru ilerledim. Merakla biraz daha yaklaştığımda, çükünü el-

ma şekeri gibi salladığımı fark ettim. Şekere değil yüzüne kilitlendim. Annem balkondan, “Kız Hayriye, çabuk yukarı” diye yırtınmasa daha dururdum öyle. Korkuya yenilmemek için adamı yenmeye, yaptığından vazgeçirmeye çalışıyordum aklımca. O kulübenin yerinde yeller esiyor şimdi, ama o anki duyguya ihtiyacım var.

Beşinci kattan gül ağacının üzerine miyaklayarak düşen kedim Efe de çoktan toprağa karıştı... O gül ağacını hunharca kesenlerin elinden bir dalını kapmış, Efe'nin toprağına gömmüştüm; dikenler de kedim gibi eriyip gitsinler, orada ondan özür dilesinler diye... O bahçeye beton döküp otopark yaptılar sonra, naylon poşetlerle buz pistine çevirdiğimiz toprak yola apartman diktiler. Bu kadar ağır bir makayajı kaldıramayan mahallemin ışıkları sönük, yüzü asıktı; çocukluğum delilerin kovaladığı kuytularda kaybolmuştu. Doğduğum evin perdeleri çekikti. Pencerenin ardında, yük-lüğe kaldırılmış uykular; babamdan kalma rüyalar, anamdan derlenmiş sitemler, yüzüme inen bir tokatla pıt diye düşüveren göbek bağım kalmıştı.

Köşeyi döner dönmez Şen Kasap'ın duvarında, burulmuş, hatta kolalanmış bıyıklı fotoğrafıyla Fahri Amca beni kesiyordu. Yıllarca her oyunda mızıkan, kıcımın dibinden ayrılmayan yampiri oğlu İbrahim de namaza gidiyor artık öyle mi? Onu hiç sabahın bu saatinde, başında takkesiyle görmemiştim. Demek benden bile saklamış ha? Aha şimdi yakalandık birbirimize... Ne o bana “Nereye?” diye sorabildi, ne ben ona!

İbrahim camiye girene kadar adımlarımı yavaşlattım, hiç ondan tarafa bakmadan, bir yandan da karda yere yapışmayayım diye bir yerlere tutunarak, caddeye kadar soluk soluğa yürüdüm. Bir minibüs geçecek ve beni alıp bilinmeze götürecekti. Karşıya geçtim. Her şeyin karşısına... Artık aşağılarda kalan ilkokulumun, o kadar ayarımla oynayıp da beni bir türlü hizaya getiremeyen andavallıların karşısına... Beni

bir kez olsun bağına basmayan o evin karşısına... Utanmasalar apartmanın merdivenlerine sofru kuracak dedikodu-cu komşuların, kapı dürbününden geleni gideni dikizleyen meraklıların, gülmenin, hele de yüksek sesle kahkaha atmanın ikinci bir emre kadar yasak olduğu o evin tam karşısına geçtim! Görüntü gittikçe bulanıklaştı, yerini ön camında ne yazdığını doğru dürüst okuyamasam da daha fazla üşümek için durur durmaz atladığım minibüs aldı. O zaman anladım tek yolcu olduğumu ve buna benim kadar şoförün de şaşırıldığını. Kasketi alınaya yapışınca bir çift gözden ibaretmiş gibi duran şoförün “Nereye?” sorusuna cevap verirken yeterince kararlı olmadığını fark edip, gırtlakımı temizleyerek bir kez daha, bu kez üstüne basarak “Beyazıt” dedim.

Beyazıt neresiydi peki? Dünyanın diyorum, tam neresiydi? Hani benim takkeli İbrahim’i kerteriz alsak, merkezden ne kadar kaçabilirdim? Bunu tam olarak İbrahim de ben de bilmiyorduk, ikimiz de hiç çıkmamıştık ki mahalleden dışarı. Zaten ikimiz diye bir şey hiç olmamıştı. Her oyunda mutlaka dalaşır, yere yatırıp suratına tükürürdüm. Dövüşerek anlaştığım ilk oğlandı İbrahim. Canımızın yanmasına barışmak için katlanırdık. Annesi bin kez yanıma yanaşmasın diye tembihler, o yine de dayağımı yemeden duramazdı. Ne zaman ki okuldan alıp eline satırı verdiler, İbrahim birdenbire erkek oldu. Satırla et keserken, “Kuşbaşı mı olsun, kıyma mı” derken sesi kalınlaştı, yüzü bozardı. Ben dükkâna girdiğimde kanlı önlüğünü cerrah havalarında ilikliyor, göz göze gelmemeye çalışarak işini yapıyordu. İbrahim’in burnunun dibinde biten kan çıbanından şoförde de vardı. Dikiz aynasından o bana, ben çıbana bakıp duruyordum.

Adamın para istediğini nihayet anlayınca ayağa fırlayıp uzattım. Bir süre başında, sonra sarsıntıyla çöktüğüm yerde paranın üstünü vermesini bekledim. Ya vermezse, ya vermezse... Bir durak, iki durak... Vermedi. Sıtmalı sesimle,

“Pardon bakar mısınız” desem, zaten bakıp duruyor, saçma olacak. “Şey, para üstü vardı da” diye alttan alsam, motorun gürültüsünden ya duymazsa? Şeytan turnaklarını kemirerek kanattığım sırada, gövdesinin yarısıyla dönüp “Beyazıt’a gitmez bu, ama istersen bekle, atarım seni oraya” diye kükredi. “Sen kimi nereye atıyon lan, sana bırakmam ben atarım kendimi” diyemedim... Bedenim seslendirdi niyetini, kapının koluna yapıştığım gibi “Dur” diyebildim sadece. Durduğu an nefesi ekşi ekşi kokan yaşlı adamlar, teri akşamdan kalma işçiler, ayakta uyuyan öğrenciler doluştu içeri... Son binenin sırtındaki soluk yeşil çantaya omuz atarak indim aşağı. İki minibüs parası kadar canım vardı, biri gitmişti.

Kalanıyla, kendimi şoförün iradesine bırakmadan nerede dışarı attığımı, yolun neresinden devam edeceğimi bilmeden, karın içinde katır kutur yürüdüm. Beyazıt benim için Emin Oktay kitaplarında adı geçen, sünepe tarih hocalarının anlattığı biriydi. Tanışmamıştık yani, şanını duymuş, “Amaan bana ne faydası var” diye sayfayı çevirmiştim. Bir gün eline düşeceğimi bilsem hiç yapar mıydım? Aksaray’da inmişim. Öyle dedi börekçi. “Üzerine pudra şekeri dökseyim mi?” deyince bön bön yüzüne baktım. Sabahın kör karanlığında adres soracağımı ne bilsin, burnumun ucuna dayayıverdi böreği. Fırından yeni çıkmış böreğin kokusuyla harekete geçip “saldır” emri veren midemi susturdum, “İstemem, Beyazıt neresi onu söyle” diye çattım adama.

“Uzak değil, sağdan dümdüz yukarı. Sarayım, yolda ye” diye üsteledi. Bir kirli turnaklarına, pis gömleğine baktım, bir de böreğe. Yemesem de hiç değilse biraz ısınsam diye bekledim. Beklediğim anlaşılmasın diye yandaki tezgâhta tepsiyle duran poğaçaların önüne dikildim. O hiçbir şey almadan niye durduğumu soramıyor, ben de oyalanacak bir şey bulamıyordum. Kapı açılıp da sırtıma soğuk vurunca kendime geldim. “Çayın var mı?” diyerek sandalye çeken, pal-

tosunu bacaklarının arasına sıkıştırıp oturan adamın yanından dışarı süzüldüm. Tipi gözüme gözüme vuruyor, adım atıkça omuzlarımdan itiyordu. Takatim azalmış, bütün dünya üzerime kapanmıştı sanki, ya da birileri beni bu dünyaya kapatmıştı. Ablamın ışıkları söndürüp üzerime kilitlediği banyo kadar küçülmüştü evren... O zaman da çaresizlikten ayaklarımın bakardım şimdi de, o zaman da boynumun içine kaçardım şimdi de... Oysa her şey değişsin diye çıkmıştım yola, değiştirmeye ahdetmişim. Ama burnumun ucunu bile görmekten âcizdim şimdi. Sabah ayazı sabrımı sınıyor, ayaklarım geri gidiyordu. Dünya dediğin şu köşeden sapınca dönmeye başlayacak, beni daha kim bilir nerelere savuracaktı. Derin bir nefes almaya çalıştıkça göğsüme bir bıçak saplanıyor, içeri doğru usul usul yürüyordu. Sokakların ıssızlığı korkutmaya başlamış, gidecek hiçbir yerim olmadığını anca idrak etmişim. Çocukken ellerimi arkamda kavuşturup paytak paytak dolaştığım zamanları çağırdım yanıma; “Kaybolmak iyidir, yeni yollar keşfedersin” diyen Bülent Abi’yi hatırlayıp güç topladım. Biraz ileride, birbirlerini çekiştirerek yürümeye çalışan bir çift gördüm. Hızlanıp yanlarına gittim. Daha çok kadının gözlerinin içine bakıp, “Beyazıt ne tarafta?” diye sordum. İkisinin de yüzüne nakşolmuş bir şaşkınlıkla; “Sorry” diye cevap verdiler. Bula bula adres soracak bodur turistleri bulmuştum ya, helal olsun bana. Boyunlarına asılı fotoğraf makineleri bile hiçbir şey çağrıştırmamış, kar görünce buldumcuk olan İstanbullulardan sanmıştım. Salaklığımıza kızıp körlemesine ilerleyince, meydanın ortasında he-yula gibi dikilen üniversitenin kapısına kapaklandım.

Ben şimdi hasbelkader kazandığım bu üniversitede öğrenci olacaktım öyle mi? Karşısında bu kadar küçülmüşken hem de... Dünyadan bihaber içine girecek, donanıp çıkacaktım. Yorgunluğum hevesimin önünü kesti. Omuzlarım-

da öfkenin yükü, nefesimde açlığın çiğ tadıyla adım atamadım içeri. Kulağıma durmadan yürü diye fısıldayan, gittikçe uğultuya dönüşen, menşei belirsiz bir ses çalınıyordu. Gökyüzü pusunu üzerime kusuyor, beni yutmaya yelteniyordu. Boyun eğmek, geri dönmek yoktu. Yolu bir çaprazına, bir dikine dilimledim. Sonunda bitap düşüp bir merdivenin başında durdum. Çöksem olduğum yerde uyuyacak, soğüğün ikide bir dürtten dikenli ellerinde yığılıp kalacaktım.

Artık bir evim yoktu ama bir okulum vardı. Ailemi yeni arkadaşlarımdan kuracak, atanmışlarla değil seçilmişlerle mutlu mesut yaşayacaktım. Evet geçmişim perdeli, geleceğim hayli muğlaktı. Saflıkla salaklık arasına gerilmiş salıncaktan indim. Başımı omuzlarımdan arasından çıkardım, sırtımı dikleştirdim ve yürümeye devam ettim. Sahaflar Çarşısı'ndan Süleymaniye'ye, oradan geniş bir daire çizerek Vezneciler'e daldım. Edebiyat Fakültesi'nin açık kapısından, karakol nöbeti tutar gibi gezinen polislerle yakalanmadan içeri sızmayı başardım.

Kantin dedikleri, demlenmekten iflahı kesilip katrana dönmüş çay kokusunun sigara dumanına karıştığı geniş bir hangardı. Ortadaki uzun ayaklı masalarda tek tük öğrenciler duruyor, hararetle konuşuyorlardı. Sıcağa girince mayışıp bir banka kıvrıldım. Artık kafamı taşıyamıyor, gözkapaklarıma hâkim olamıyordum. Sınıflardan birine saklanıp sıralarda uyusam, bu geceyi geçirecek bir yer bulsam da yarını sonra düşünsem, hele bir yarın olsa da arkası hep gelse diye dua ettim. Açlıktan aklım da durmuştu, yarım yamalak oldu dua, ama herhalde halden anlayan bir Allah vardı hâlâ. Ağzımdan salyalar akıtarak başımı dayadığım duvarda ne kadar uyudum bilmem. "Pardon" sesiyle sıçradım. Yumuşacık bir dokunuşla, "İyi misiniz?" diye soran kocaman gözler gördüm.

Küçücük yüzüne sonradan kondurulmuş gibi duran dudakları, piyanonun başından yeni kalkmış izlenimi veren in-

cecik elleriyle, sonradan can dostum olacak Rüya'yla iŖte böyle tanıştım. Yanıma oturdu, baŖka da soru sormadı. Yandan yandan beni süzdüğünü hissediyor ama kafamı önümden kaldıramıyordum. "İyi misiniz?" sorusu evdeki o son geceyi, yüzümdeki yarayı, kalbimdeki sıkıŖmayı, minibŖy, brekiyi peŖine takmıŖ, zamanı geri sarmıŖtı. Avucuma sicim gibi yaŖlar boŖalıyor, kendimi tutamıyordum. Rüya'nın eli bu kez omzuma, oradan boynuma dolandı. Allah sonunda insafa gelmiŖ, bana yukarıdan Hızır gibi bir arkadaŖ mı gndermiŖti? Bu kız hiç tanımadığı sümüklü birine durup dururken niye sarılırdı ki yoksa? Durumumu hıçkırıklarla, i ekiŖlerle, arada bir önümden tterek geçen tostlara bakıp yutkunarak anlattım ve "Afferin kız sana" nidasıyla sırtıma Ŗaplađı yedim. Takdir almaya alıŖık olmayan bnyem alarına gemiŖ, gözüm seğirmeye baŖlamıŖtı. Meğer evden kaçarak kadının zgrleŖme mücadelesinde ilk adımı atmıŖ, cinsel kimliğimin bilincine varmıŖ, birey olmanın onuruna uygun hareket etmiŖim de haberim yokmuŖ. Söyledikleri kulağa o kadar hoŖ geliyordu ki, "Abimden dayağı yiyince canımı zor kurtardım o evden" deyip, hikyemde bahsi geçen kızın fiyakasını bozmak istemedim. "Evet, evet ben de aynen öyle dŖnyorum, biraz sinirlerim bozuk da ondan, ağlanacak bir durum yok" diyerek sesimin tonunu onunkine ayarladım; sert, kararlı ve kendinden emin... İçimdeki gizli özne, halime bakıp kııyla gülüyordu ya, neyse... Rüya bir çayla tost ısmarladı. Elimi yalandan cebime attım, uzunca orada tutup iŖi baldır kaŖımaya kadar vardırınca parasız olduğumu anladı. "Ben Ŗimdi derse gireceğim, sen de okuluna git. ıkıŖta burada buluŖalım, seni kaldığım eve götüreyim" deyip uzaklaŖtı.

Bütün gün abime yakalanırım korkusuyla girmediğim kuytuluk, dolaŖmadıđım sokak, "Bir Ŗey içer misiniz?" diye sormalarına fırsat vermeden çıktığım đrenci kahvesi, kapı

sından sıcak üflediğini anlar anlamaz içine dalıp uzun uzun dolaşmadığım mağaza kalmadı... En son Kapalıçarşı'ya kendimi kapatıp akşamı edene kadar bekledim. Rüya'yla okulda buluştuk. Hiç bilmediğim yollardan evine varıp, hiç tanımadığım bir sürü insanla karşılaştım. Meğer Rüya "kaldığım ev" derken ne kadar haklıymış. Burada bir yere çöktün mü kalıyorsun, yoksa her an birinin ayağına, diğerinin kafasına basa basa yürümek zorundasın. Rüya üstüme battaniye vermek için içeri gitti, ama uzun süre geri dönmedi. Ev arkadaşları "bir sen eksiktin" bakışlarını üzerimden çekmedi. Rüya gelmediğine göre ya fazla battaniye yok ya da olanı da bana kap-tırmak istemiyorlar diye düşünerek ayağımı altına aldım, tünediğim yerde gözlerimi kapattım. Birazcık uyuyabilsem gücüm yerine gelecekti ama sigaradan odadaki hava solunmaz olmuş, yanımdakiler felsefenin temel ilkelerinden bahsederek anlamadığım bir dilde muhabbete koyulmuşlardı.

Sabah kaskatı uyandım, uyuşmuş ayağıma kan yürüsün diye beklerken, siyah beresinin altından çipil çipil bakan gözleriyle kızlardan biri yanıma yanaşıp, "Bir daha görüşmeyiz herhalde, ben çıkıyorum" diyerek kapıyı çarptı. Yer yatağındaki oğlan gözünü aralayıp da beni görünce hemen kapattı. Rüya uyansa da, teşekkür edip istenmediğimin belli olduğu bu evden bir an önce gitsem diye düşünürken, arka odalardan kaşınarak gelen, dün gece hiç rastlamadığım bir oğlan, "Rüya'yı bekleme boşuna, erkenden çıktı. Derse yetişecekti" dedi. Pazarda anasını kaybetmiş çocuklar gibi az kalsın dudagımı büzecek, mızırdanmaya başlayacaktım ki, o şansımı çoktan kaybettiğime ayıp silkindim ve çıktım.

Okyanusa açılan bir gemiye son anda atlamış kaçak yolcuydum sanki. Dümen nereye dönerse oraya gidecek ama kimseye görünmeyecektim. Gemi karaya oturana ya da batana kadar gidecektim böyle. Can simidim Rüya da yoktu artık, mutlaka yüzmeyi öğrenmeliydim. Derme çatma apartmanların,

gece konduların arasından geçerken halime şükür mü edeyim, küfür mü, bilemedim. Botların içinde büzülmekten paparaya dönmüş ayaklarımı sürüyerek yine Beyazıt'ın yolunu tuttum.

İlk ders İstatistik'ti. Üniversiteli olmanın şaşkınlığına dersin manasızlığı da eklenince, amfinin arkalarında bir yerde, sırt çantamı yastık yapıp yatmaya hazırlandım. Kimse hocanın anlattıklarından bir şey anlamıyor, herkes yanındakiyle laflıyordu. Önümde oturanların iri cüsseleri bana paravan olmuştu. Rakamlarla oyalanıp rahatımı bozamazdım. Tam dalacakken içeri iki kişi girdi; okulda polis istemediklerinden, devrim şehitlerinden falan bahsederek slogan attılar. Aşağıdan yukarı bir dalgalanma olduysa da benim oralara kadar gelmedi. Hoca yılların verdiği alışkanlık ve bıkkınlıkla müdahale etmedi. Girenler sol yumruklarını sıkıp zafer işareti yaparak çıktılar. Yan sıradakilerden biri öğlen dernek toplantısına katılacağını söyledi. "Herkesi bekliyoruz" diye bu yururken bana da baktı. Kafamı gayriihtiyari salladım. Dernek toplantıları bir tür vatani görev sayılıyordu belli ki. Hem devrim yapacaklarsa bir ucundan ben de tutmalıydım. Rüya'nın dediği gibi, madem ben de kendi çapımda devrimci sayılırdım, benim de mutlaka bir derneğim olması gerekirdi...

Toplantıya girer girmez elime tutuşturulan gündem notlarına baktım da, yapılacak bayağı bir iş vardı: Harçların kalkması için bir eylem, YÖK'e karşı yürüyüş, kötü yemekhane koşullarını boykot, her an gelecek faşist saldırılara karşı alınacak bir dizi önlem, vesaire. Keşke bir faşisti görür görmez nasıl tanyacağımızı da belirtseler diye geçti aklımdan, ama ağzımı açmadım. Belki de bu toplantının dışında kalanların alayı faşistti, toplantıya gelmediklerine göre kesin öyleydi. "Niye bu kadar az kişiyiz?" diye yanımdaki kıza sordum. "Dernek faaliyetlerini de yasakladılar, herkes cesaret edemiyor ama çoğalacağız, böyle olmayacak" cevabını alınca altıma kaçıracaktım az kalsın. Kalacak yer ararken cezaevini

boylarsam tam olurdu yani! Yine de çıkmadım toplantıdan. Korkmak, en azından korktuğunu belli etmek yakışmazdı bana. Kapıya yakın bir yere çöküp konuşulanları dinlemeye başladım. Fakat elimdeki gündemle konuşanların dedikleri birbirini tutmuyor, her kafadan bir ses çıktıkça aklım iyice karışıyordu. Zaten bir saat sonra herkes birbirine laf sokmaya başladı. Benim de sokacak bir lafım olsun diye bir şeyler geveledim, kimse dinlemedi. Çıkışta da her gruptan bir kişi elime gazeteye sarılı kitaplar tutuşturup, “Oku da tartışalım arkadaşım” deyip gitti.

Onlar gitti gitmesine de ben bu gece nereye gidecektim orası hâlâ meçhuldü. Elinde bir adres olmadan yola çıkmak, yoldan medet ummak bir ummanın içine dalmaktı; benim ummanımın sınırları da Beyazıt’tan Süleymaniye’ye kadardı işte. Süleymaniye, ah Süleymaniye... Herkese hamuduyla bağrından söküp verdiğini kendi küçücük, kuytucuk türbesi için vermeyen Sinan’ın saklı sandığı... Ana kucağı gibi bir yer Süleymaniye; pastırmalı kuru fasulyeyi camekândan tanıyıp tütünü en ucuzundan tütürdüğüm, duvarlarına çarpa çarpa büyüdüğüm yarım memleketim benim...

Öğrenci kahvelerinden birine oturup elimdeki kitaplara baktım, içlerinden birini çektim, Lenin’e denk geldim. Ulan Lenin, daha çocukken senin yüzünden az dayak yemiş, kim olduğunu öğreneyim diye çalmadığım kapı kalmamıştı... Demek kısmet bugüneymiş ha! Kitabın sağını solu nu karıştırdım, belki bir fotoğrafın falan vardır diye, ama ı-ıh. Sobanın etrafında öğrencilerin bir kısmı okeye oturmuş, bir kısmı bıyıklarını yiyerek ve yüksek sesle birbirlerinin sözünü keserek halka halinde tartışmaya koyulmuştu. Garson arada bir çay tepsisini tepemden aşırıyor, göz ucuyla ister miyim diye bakıyordu. Her defasında yüzümü kitapla örtüp aklımca kendimi unutturuyordum garsona...